

Περί του νέου συστήματος επιλογής διευθυντών στα σχολεία

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Το καλό πρέπει να λέγεται και να επαινείται.

«Κι αν είναι πλήθος τ' άσχημα /κι αν είναι τ' άδεια αφέντες» που λέει κι ο Παλαμάς, συμβαίνουν και πράγματα στην σάπια πολιτεία που μοιάζουν με ρωγμές από τις οποίες τρυπώνει και μια «στάλα ηλιαχτίδας».

Φέτος για πρώτη φορά είχαμε επιλογές στελεχών της Εκπαίδευσης με ψηφοφορία. Διευθυντές και υποδιευθυντές σχολικών μονάδων αναδείχτηκαν μέσω ψηφοφορίας των εκπαιδευτικών.

Κάθε σχολείο, με μυστική ψηφοφορία, επέλεξε τον άνθρωπο που έκρινε ικανό να αναλάβει την διευθυντική του καθοδήγηση και εποπτεία. Τα προηγούμενα χρόνια η επιλογή γινόταν δι' απευθείας αναθέσεως από ένα υπηρεσιακό συμβούλιο, με κριτήριο τους τίτλους σπουδών και την κοινωνική του, εν γένει, προσφορά. Βεβαίως, ως είθισται σε τούτο τον τόπο, ο κομίζων πιστοποιητικό κομματικής αφοσιώσεως και υποταγής και μάλιστα του κυβερνώντος σχηματισμού, κατείχε όπλον δύσμαχον και πανσθενές. Μία υψηλή (κομματική) βαθμολογία εξουδετέρωνε και καθήλωνε τον άξιο και ικανό, ο οποίος συνήθως αποστρέφεται μετά βδελυγμίας τα κομματικά ποιμνιοστάσια.

Προς άρσιν παρεξηγήσεων σπεύδω και εξηγώ ότι πολλοί άξιοι και εργατικοί εκπαιδευτικοί τα προηγούμενα χρόνια, αναρριχήθηκαν σε θέσεις διευθυντών, οι οποίοι κυριολεκτικά «έλιωναν» για το καλό του σχολείου. Ήταν όμως το λαμπρό «λείμμα», η εξαίρεση που ξεντροπιάζει και το σεσηπός υπόλοιπο. (Για να μην μου καταλογιστεί μνησικακία και εκδικητικό μένος δηλώνω ότι εδώ και 26-27 χρόνια είμαι μάχιμος δάσκαλος, «με την κιμωλία στο χέρι» και, συν Θεώ, έτσι θέλω να αποχωρήσω από τον στίβο της εκπαίδευσης).

Ποια είναι τώρα τα καλά κι ευοίωνα του νέου συστήματος επιλογής στελεχών;

Πρώτον: Ο κάθε διευθυντής από δω και στο εξής μπορεί να καυχάται ότι είναι εκλεγμένος δημοκρατικά από τους εκπαιδευτικούς του σχολείου του. Αυτό προσπορίζει κύρος και σεβασμό, τιμητικότατες και πολύτιμες συνοδείες για ένα διευθυντή. Αίρονται οι υποψίες και οι ψιθυρισμοί για τον τρόπο ανάδειξής του. Όχι ότι το παρόν σύστημα είναι άπρωτο, όμως η ευθύνη μετατοπίστηκε στους ώμους των δασκάλων. Κυρίαρχο όργανο πια ο σύλλογος διδασκόντων και όχι τα μυστικοσυμβούλια του βαθέος κομματικού κράτους. Όπως προσφυώς ειπώθηκε το κράτος... παρακράτησε.

Δεύτερον: Επειδή ο απύθμενος κομματικός απόπατος, όπου απλώνει το μακρύ χέρι του, αφήνει πίσω του στάχτες και αποκαΐδια, το νέο σύστημα, τον εκπαραθυρώνει από τον κρισιμότερο δημόσιο τομέα: την πολύπαθη Παιδεία.

Τρίτον: Παραπέμπω, εν πρώτοις, στο θαυμάσιο δοκίμιο του Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου «ΕΡΗΜΗΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ»: «Ο άνθρωπος που κουρταλεί (=κρούει εντόνως), καθώς θα έλεγε ο Σολωμός, όλες τις πόρτες και μεταβάλλει τη σπονδυλική του στήλη σε λαστιχένιο σωλήνα, για να κατορθώσει να πάρει μία θέση, μόλις πάρει τη θέση, μόλις καθήσει σε μία καρέκλα, μόλις αποκτήσει – αυτό πια είναι το απίστευτο όνειρο – ένα ιδιαίτερο γραφείο και τηλέφωνο, μερικά κιλά φακέλους γεμάτους έγγραφα που σπανιότατα εξυπηρετούν πρακτικούς σκοπούς, δηλαδή μόλις γίνει εξουσία, χάνει και όση αρετή κατείχε και γίνεται βασανιστής, μόνο βασανιστής και τίποτε άλλο». («Οι εκδόσεις των φίλων», σελ. 55, Αθήνα 1974). Όλοι οι συνάδελφοί μου έχουν να διηγηθούν και από μία τέτοια περίπτωση. Ανεπρόκοποι, ακατάρτιστοι και ανίκανοι κηφήνες, δάσκαλοι αποτυχημένοι, οι οποίοι δεν μπορούσαν να σταθούν ούτε λεπτό μες στην τάξη – οι μαθητές οσμίζονται την ανθυπομετριοτήτα και τότε αλλοίμονό σου – προσκολλήθηκαν στο κόμμα, διάγοντας τον βίο τους παρασιτικώς σε κάποια διεύθυνση ή σε κομματικό γραφείο, συνάζοντας χαρτιά» για μόρια και, όταν έφτανε το πλήρωμα του χρόνου, ο... προστάτης τους, φρόντιζε για τα περαιτέρω. Το κέλυφος της διευθυντικής θέσης απέκρυπτε την αναξιότητά τους. Έτσι νόμιζαν, διότι, κατά την αείχλωρη λαϊκή παροιμία, «όσο ψηλότερα πηδάει η μαϊμού τόσο περισσότερο φαίνεται ο κώλος της».

Θρηνούν και οδύρονται, κάποια λαμόγια τώρα που οι συνάδελφοι τους γύρισαν την πλάτη. Έχασαν την όποια εξουσία και κατάντησαν «αμελητέες ποσότητες». Τα «μαρμαρένια αλώνια» της τάξης τους περιμένουν...

Τέταρτον: Επιρρωστικό του προαναφερομένου. Η προηγούμενη κυβέρνηση είχε αποφασίσει να επιβάλει την διαβόητη αξιολόγηση, την οποία παραχώρησε κυρίως στην δικαιοδοσία του διευθυντή του σχολείου. Να πω παρενθετικά πως όποιος δάσκαλος πατάει γερά στα πόδια του, δεν φοβάται καμμιά αξιολόγηση, γιατί καθημερινώς αξιολογείται πρωτίστως από την συνείδησή του και, κατά δεύτερον, από τους μαθητές του. Οι ράθυμοι και ανεπαρκείς την τρέμουν. Το θέμα είναι ποιός αξιολογεί; Με την περιρρέουσα αναξιοκρατία και καχυποψία ουδείς έχει εμπιστοσύνη στους εκπαιδευτικούς... θεσμούς. Αν το μέτρο δημοκρατικής εκλογής επεκταθεί και στους σχολικούς συμβούλους, τότε τα πράγματα αλλάζουν. Θα ήταν πολύ σπουδαίο να ψηφίζονται και οι σχολικοί σύμβουλοι. Θα σταματήσει έτσι το πολλές φορές νοσηρό φαινόμενο, να μας «φορτώνονται» σύμβουλοι άγνωστοι μας παντελώς, από άλλες περιφέρειες. (Και πάλι με λαμπρές, επαναλαμβάνω, εξαιρέσεις).

Υπάρχουν εκπαιδευτικοί πραγματικά διαμάντια, που με τον νυν τρόπο επιλογής συμβούλων ούτε καν δοκιμάζουν να υποστούν την διαδικασία. Χωρίς κομματικά καρυκεύματα στα υπουργικά μαγειρεία δεν έχεις καμμιά τύχη. Για να επανέλθω. Όσο αιωρούνταν η αξιολόγηση συνέβησαν αρκετά αξιοδράκρυτα και αξιογέλαστα πράγματα. «Ψήλωσε ο νους» κάποιων διευθυντών (και διευθυντριών) και ένιωσαν αίφνης πανίσχυροι. Ξεβράστηκαν ελαττώματα και απωθημένες κακοήθειες. Αυταρχισμοί, ασέβεια προς τους συναδέλφους, απειλές, υπονοούμενα, γελοίες

επιδείξεις εξουσίας και λοιπές ασημαντότητες. Δυστυχώς και κάποιοι υφιστάμενοι συνάδελφοι, επιστράτευσαν τις κολακείες και την συνήθη γλοιώδη συμπεριφορά των δειλών και ξεφτυλισμένων. Με την κατάργηση της αξιολόγησης και με τις εκλογές επανήλθαν χαμόγελα, αγάπες και λουλούδια. (Αθάνατη Ελλάδα!! «Το πονηρότερον και το μάλλον ευκόλως εξαπατώμενον ζώον του κόσμου είναι ο Έλλην» έγραφε ο Μητσάκης, όχι ο τραγουδοποιός, αλλά ο πεζογράφος και δημοσιογράφος από την Σπάρτη 1863-1916).

Κλείνοντας προστρέχω στον Αίσωπο σ' έναν λαμπρό του μύθο, τον οποίο αφιερώνω σ' όσους διευθυντές (και διευθύντριες)-κομματικά απολειφάδια, δεν εξελέγησαν με το τωρινό σύστημα, διότι όπως έστρωσαν έτσι και κοιμήθηκαν! Τίτλος «Σκώληξ και δράκων», σκουλήκι και μεγάλο φίδι.

«Συκέα παρ' οδόν ήν, σκώληξ δε θεασαμένη δράκοντα κοιμώμενον εξήλωσεν αυτού το μήκος, βουλομένη δε αυτώ εξισωθήναι παραναπεσούσα επειράτο εαυτήν εκτείνειν, μέχρις ου υπερβιαζομένη έλαθε ραγείσα. Τούτο πάσχουσιν οι τοις κρείττοσιν ανθαμιλλώμενοι, θάπτον γάρ αυτοί διαρρήγνυνται ή εκείνων εφικέσθαι δύνανται». Μετάφραση:

«Μία συκιά ήταν πλάι σ' έναν δρόμο. Ένα σκουλήκι που είδε ένα μεγάλο φίδι να κοιμάται, ζήλεψε το μήκος του. Θέλοντας να το φτάσει, ξάπλωσε και προσπαθούσε να τεντωθεί, ώσπου απ' το πολύ ζόρι την πάτησε και κόπηκε στα δύο.

Αυτό παθαίνουν όσοι συναγωνίζονται τους καλύτερούς τους, γρηγορότερα κόβονται στα δύο παρά τους φτάνουν».

19.06.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/